

борис априлов

борис ангелов

*

А Б С У Р Д

*

телевизионна

пиеса

Л И Ц А :

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ на АПК – Връшник.

КАПКА – негова жена

ГОШО – разсилен

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ

АГРОНОМЪТ

ЗООТЕХНИКЪТ

БРИГАДИРЪТ

БАЙ МИТЪО – председател на съседния АПК – Копралево

Стаята на председателя на АПК. Бюро, телефон и столове. Утро.

Влиза разсилният бай Гошо с пощата. Както си върви, преглежда писмата, хвърля поглед на телеграмите, зяпа ги известно време и внимателно ги поставя на бюрото, точно пред стола на председателя.

Вади от джоба си кърпа, избърсва праха по бюрото и столовете. Столовете са разхвърляни в безпорядък. Бай Гошо ги изпраща по местата им с ритници, небрежно.

Телефонът звъни.

ГОШО /вдига слушалката/. А-пе-ка Връшник. Алоу, алоу!... /Рязко./ Няма го председателят!... Ааа, ще дойде. Всеки момент. Какво да му кажа?... Аа, добре, нищо... Алоу, алоу!... /Духва в слушалката и затваря телефона./

Рита един стол, за да го намести, и си излиза.

П а н т о м и м а: Влиза председателят бай Михал в отлично настроение, тананика си нещо и сяда зад бюрото. Обляга се и важно започва да преглежда пощата. Захвърля вестниците, отваря едно писмо, но погледът му попада на една телеграма, захвърля писмото, взима телеграмата. Отваря я. Чете. Взира се, чуди се, трепва, прокарва ръка по челото си, пак се взира, пие вода от чашата, разкопчава ризата си, поклаща глава наляво, надясно, взира се, разтрива очи, примигва, по едно време го „хващат нервите“, разкопчава ризата си още, барабани с пръсти по масата, става, прави няколко крачки, пак се връща, поглежда отдалеч телеграмата, взима я, поглежда я, приближава я до очите си и я захвърля на масата... Разперва ръце, пуща ги, въздъхва, поглежда телеграмата, въздъхва, сваля си палтото, поглежда телеграмата, опипва ризата си, но тя е разкопчана и той с нервни пръсти започва да я закопчава. Поглежда телеграмата, разкопчава отново ризата, въздъхва и смъква пуловера си.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /вика/. Гошо!

ГОШО /появява се/. Кажу, другарю председател.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ти ли я донесе?

Гошо /поглежда телеграмата/. Туй всичко донесох топтан. /Сочи пощата./

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Излез!

Гошо излиза. Председателят прочита още веднъж телеграмата, разбърква нервно косата си с ръка, повдига панталона си и го пристяга по-здраво.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /изкрещява/. Гошо!

Гошо /връхлита/. Какво става?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Тази телеграма ти ли я донесе?

ГОШО /гледа учудено/. Нали ти казах, бай Петре.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Свободен си... Гошо!

ГОШО /връща се/. Да.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /трие лицето си, не му обръща внимание. Гошо стои и се пули, вече се безпокои. Председателят облича палтото си върху ризата, като забравя да сложи пуловера. Погледът му попада на разсилния, гледа го, взира се в него/. Какво, Гошо?

ГОШО /изплашен/. Нищо.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /с подозрение/. Какво гледаш?

ГОШО. Ти ме повика.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Така ли? /Изведнъж хуква навън и излиза./

Гошо гледа след изчезналия, почесва се многозначително, приближава се до бюрото, прочита телеграмата, тръсва глава, маха с ръце и също излиза.

Председателят се връща. Отваря пакетче цигари и слага една в устата си. Прочита отново телеграмата и бързо вдига слушалката.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Пенке, я звъни в къщи... /Чака./ Алоу!... Капке!... Слушай!... Намери енциклопедията на зетя, завий я в един вестник, никой да не те види, и ела веднага!... А бе ти чуваш ли!... Зарежи баницата и ела!... И никой да не види какво носиш във вестника! /Тряска слушалката./ Гошо!

ГОШО /влиза, вече доста изплашен/. Запийте, другарю председател.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /подава му пари/. Купи цигари.

ГОШО /гледа уплашено/. Чакай, нали ги отказа?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Купи цигари!

ГОШО /плахо/. Ами, ето ги на масата. В ръката си държиш незапалена.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отпуска се на стола. Поглежда Гошо, който още повече се изплашва./ Гошо, как е работата?

ГОШО /плахо/. Добре,

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Нашето стопанство развива голяма дейност, нали?

ГОШО /учудено/. Аха.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Всестранна,

ГОШО /изумено/. Така е.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво ли не сеем, какво ли не никне. Сто работи произвеждаме и отглеждаме, нали?

ГОШО /изплашено/. Около сто.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /замислено/. Там е работата. Какво ли не сеем и не отглеждаме. Човек не може да го обхване, да го изброи. /Поглежда го с невиждащ поглед./ Свободен си.

Гошо се измъква, изпълнен със съмнения. Председателят мълчи, загледан в една точка.

Влиза Капка с пакет. Още от първия миг се изненадва.

КАПКА. Михале, какво?... Защо си такъв, като съдвкан.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /трепва/. Капке, ти ли си?

КАПКА. Какво ти стана?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Енциклопедията!

КАПКА. Какво те интересува?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Седни и намери буква Къ.
КАПКА. Къ.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Къ.
КАПКА. Къ... Сега! /Плюе на пръстите си и отмята вестника./ Къ!. /Започва да прелистя./ Къ... къ... къ... къ... Намерих я.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /поглежда телеграмата/. Сега думата Килигариконди.
КАПКА. Какво?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Килигариконди,
КАПКА. Килигариконди?... Сега... /Разгръща./ Кили... Кили...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Килигариконди.
КАПКА. Кили... Кили... Килиманджаро.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Това го знам.
КАПКА /унесено, продължава/. Кили... Кили... Килим... Километър. Няма!
/Вдига глава./
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /уплашено/. Какво?
КАПКА. Няма такава.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Как да няма? Трябва да има!
КАПКА. Килигариконди няма... Какво значи килигариконди?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ако знаех, нямаше да те викам.. Не може да няма!
КАПКА. Няма, ти казвам!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /скача/. Дай! /Грабва книгата и чете/. Кили... кили... Килим... Километър... Килиманджаро!... А!
КАПКА. Какво ти стана?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отчаяно/. Няма!
КАПКА. Добре де, какво? Какво като няма?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Трябва ми, разбери! Много ми трябва тази дума!... /Започва да крачи пред бюрото./ Нямах си представа колко много ми трябва тази дума и точно така: килигариконди. /Спира се./ Мама му стара, толкова пък да не знам какво... ние тук в стопанството... Чак пък... Ей, чак пък... Блъска си главата./ Чак пък... /Замисля се./ Пък чак... Не може да не... Трябва!
КАПКА /кипва/. Какво трябва!... Какво ти стана? Сутринта ти нямаше нищо. Стана и тръгна. Виж на какво си заприличал. Постегни се.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /вместо да ѝ отговори, подава ѝ телеграмата./ Чети!
КАПКА /чете/. Изпратете веднага сводка за изпълнението на плана по отглеждането на килигариконди и броя на наличните такива в стопанството към 30 юни тази година. Стоянов.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /троснато/. Начете ли се?
КАПКА /вдига глава/. Кой е този Стоянов?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. От там ще да е.
КАПКА. А килигариконди какво е?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /троснато/. Какво!... Затова те повиках... с енциклопедията.
КАПКА. Добре де, ти ги отглеждаш, ти трябва да знаеш.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Не знам... Хич не ми идва на акъла какво може да бъде. То, че отглеждаме много неща – отглеждаме. И зайци отглеждаме, и други дивечи отглеждаме, какво ли не отглеждаме, но баш килигариконди не знам... А хората искат да знаят броя. Леле-мале, изглежда, че са ни спуснали някакъв план, който се е загубил по пощата.
КАПКА. Това е невъзможно. Вие си ги отглеждате, а не знаеш.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Не само че не знам, ами хабер си нямам! Може да е растение, фураж, култура, а може... да е и... животно. Ние всичко отглеждаме. А бе веднъж да разбера растение ли е, или животно, после – лесно.

КАПКА /изненадано/. Дори не знаеш растение ли е или животно?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Хич!... Хич не знам.

КАПКА. Ами че ти си председател бе, Михале.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Мълчи!

КАПКА. Ще те обвинят в неком...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Некомпетентност.

КАПКА. Аха.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ще повикам счетоводителя.

КАПКА. Защо?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да го попитам.

КАПКА /бързо/. Какво да го питаш?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво значи.

КАПКА. Ей!... Да не си луд?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Защо да съм луд?

КАПКА. И после?... Ще кажат...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ами да кажат... Кво да правя. Хората искат сведение. /Отчаяно./ И да се случи баш когато се разчу, че ще ме изтеглят. Представяш ли си, ако сме изостанали с килигарикондите?... /Решително./ Ще питам счетоводителя. /Тръгва./

КАПКА /застава пред него и разпорва ръце/. Не!... Нито крачка!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Капке'? /Гледа я./ Какво има?

КАПКА. Няма да мърдаш!...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Луда!... Нали трябва...

КАПКА. Никого няма да питаш!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Виж я! А какво? Кажи де? Какво да правя!... Помощниците ми за какво са?

КАПКА. Ще ги викаш по един. Ще показваш телеграмата и ще искаш отчет. Те са длъжни да знаят, не ти. Те са ти помощници, не ти на тях. Ти си председател!... Знаеш ли какво значи да си председател? /Променя тона./ Закопчай ризата! /Петров закопчава ризата./ Сложи си пуловера! /Слага си пуловера./ Палтото! /Облича се./ Стегни се!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Как да се стегна?

КАПКА. Седни на стола, викай и искай!... Разбра ли!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Разбрах. А ти?

КАПКА. Какво аз?... Ще си ходя при баницата... Внимавай как се държиш, разбра ли?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Разбрах. Махни тази празна енциклопедия!

КАПКА /загъва книгата във вестника. Повтаря/. Ще искаш. Няма да питаш, само ще изискваш. Колкото може повече изискваш. Стоянов как изисква от тебе.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Добре, ще изисквам... Хайде!

КАПКА. Колкото може повече ще изискваш! /Излиза./

Председателят сяда на стола, сресва косата си, оправя яката си, без да има защо, окашля се, прибира всички писма в чекмеджето.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /след като оправя още веднъж яката си/. Гошо!

ГОШО /влиза/. Кажи.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Не съм кажи, а другарю председател!

ГОШО. Кажи, другарю председател.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Повикай счетоводителя!

ГОШО. Сега, другарю председател. /Излиза./

Председателят търси позата си. Опитва няколко варианта: ту седнал, ту прав, ту с крак на стола. Най-после се спира на варианта седнал с ръце на бюрото. Влиза Счетоводителят.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Михале, здравей!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /безцеремонно/. Седни!

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /поглажда го изненадано и сяда/. От Копралево искат...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Остави сега Копралево... /Взима телеграмата и я държи./
Докъде стигнахте с килигарикондите? /Счетоводителят зяпва./ С килигарикондите как сме?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /прегльща и инстинктивно разкопчава ризата си/. Да.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво да?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. АМИ... Ние...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Стоянов се интересува, не аз.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Кой?... Стоянов?... Ааа, Стоянов ли?... Стоянов.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /става и поднася телеграмата към него. Посочва му я демонстративно, подава му я/.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /поглежда телеграмата/. А, да... Стоянов.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Чети!

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /смутено започва да чете наум. След няколко секунди разтваря яката на ризата си, опъва шията си и това сякаш му става тик/. Да.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво – да? Счетоводителят /след тик/. Прави са хората. Искат си.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А ние?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /след тик/. Ние ще дадем.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Докъде сме стигнали с килигарикондите?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. А, добре сме!...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отдъхва си/. Голи думи! Факти искам, цифри!... Донеси книгата!...

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /два тика подред/. Амиии... Книжата... Такова... Килигарикондите още не са осчетоводени.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Защо?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Ами, още не са станали, тъй да се каже, счетоводен факт.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ново двайсет!

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /продължава си/. Те първо трябва да минат през производствен процес, докато се превърнат в резултат. Когато ни ги предадат като резултат, ние чак тогава ги превръщаме в счетоводен факт. А такова нещо в баланса още нямам. Върху тях изчислявам и наднорменото.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Значи... /Мисли какво да каже./ Слушай, Якиме, поне нещо приблизително.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /тик/. Засега още... Как да кажа...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /нетърпеливо/. Да знаеш поне под или над плана?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Под или над?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /бързо/. Да... Да кажеш нещо допълнително. Хората чакат.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Нали казах?... Още нямаме данни за счетоводен факт.

Агронома!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво агронома?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Може би той...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Свободен си.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. От Копралево...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Остави Копралево!
Счетоводителят излиза.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Гошо!
ГОШО /влиза/. Заповядайте, другарю председател! /С повишаване на
напрежението Гошо става все повече и повече войник./
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Агронома!
ГОШО. Веднага, другарю председател!
Председателят поставя телеграмата на бюрото си и барабани с пръсти по масата.
Звъни телефонът.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /вдига слушалката/. Председателят на Апека-то. Слушам...
/Пауза./ Копралево, обади се по-късно! /Затваря телефона/.
Влиза Агрономът, сравнително млад човек, имитиращ заетост.
АГРОНОМЪТ /още с влизането/. Бай Михале, знаеш ли ква работа имам?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /иронично/. Знам.
АГРОНОМЪТ. Страшна работа! Не мога да се измъкна! И чудя се откъде...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да де, футбола... Дивизията!... Отбраната и нападението.
АГРОНОМЪТ. Остави охраната и нападението – вратар нямаме, разбираш ли?
В неделя – бягай спасявай се!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /кипва/. Матейчо?...
АГРОНОМЪТ. Остави го туй копеле! Не го бива! Пуца ги като стотинки в
касичка!...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /ядосано/. Ти друга работа освен Футбола знаеш ли?
АГРОНОМЪТ /гледа го с изненада/. Бай Михале, нали вчера ти казах, зарязвам
всичко и докато... вратаря...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да, ама ти, изглежда – само туй...
АГРОНОМЪТ. Само туй, докато ги стегна, да влезем веднъж в дивизията, после
други ше си трошат главите.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А килигарикондите? /Фиксира го, докато Матейчо
прегльща./ А?... Стоянов в това време чака!... Стоянов в това време чака!... Стоянов бие
телеграми, та се къса!
АГРОНОМЪТ /искрено/. Кой Стоянов?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Тоя!
АГРОНОМЪТ. Кой, бе, кой?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /злобно/. Дето ще ти вкара гол! /Тръгва към него с
телеграмата и му я подава./ Виж кой!
АГРОНОМЪТ /чете на ум/. Дявол да го вземе, сега, когато... /Продължава да
чете и се опулва, но успява да запази спокойствие, само леко бръква с химикалката в
ухото си./
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Думай!
АГРОНОМЪТ. Кой туй!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /язвително/. Онуй!
АГРОНОМЪТ /поглежда отново телеграмата/. Е!...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво – е?
АГРОНОМЪТ. Викам първо а оправим въпроса с вратаря, а после...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /удря по масата/. На мен земята ми гори под гъона, а той...
Казвай!...
АГРОНОМЪТ /лекомислено/. Лесна работа!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отдъхва си/. Дай данни.
АГРОНОМЪТ. За килигарикондите ли?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. За тях. Докъде сме стигнали?

АГРОНОМЪТ. Бай Михале, напоследък, както знаеш, аз малко... се откъснах от туй...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /кипва/. Според мен ти хич не си тук!

АГРОНОМЪТ. Засега е вярно. Но ще бъда. И ще се заема.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /хитро/. Матейчо, признай, че умът ти хвърчи другаде и ако в момента... /смее се/, ако, да речем, в момента /смее се/ реша да те попитам за килигарикондите – растение ли е, или животно /смее се/, никак няма да ми отговориш?...

АГРОНОМЪТ /лекомыслено/. Моля ти се, бай Михале!... Растение!... Туй е в моя сектор... Да, да – растение... Или пък... Растение, да.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /дълбоко си отдъхва/. Е, как смяташ, до 25-ти ще дадем ли сводката?

АГРОНОМЪТ. Хич не съм в течение, да ти кака, понеже сега главата ми, нали знаеш... Всичко съм прехвърлил на зоотехника.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Махай се! Марш! Спортист такъв!

АГРОНОМЪТ. Е, вратар не може да не назначим, бай Михале. /Излиза./

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /реве/. Гошо!

ГОШО /влиза и застава мирно/. Запайте, другарю председател!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Зоотехникът!

ГОШО. Слушам, другарю председател! /Обръща се кръгом и излиза./

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /вдига слушалката, тъй като се звъни/. Председателят... Кажи, Капке... /Пауза./ Разпитвам ги... Да, един по един. Остави ме сега! /Затваря телефона, който след малка пауза звънва отново. Председателят вдига слушалката./ Председателят на АПК Връшник! /Пауза./ Стига с това Копралево! /Тръска слушалката, прави няколко крачки и запалва цигара./

Влиза Зоотехникът, облечен в дочени дрехи, целите във вар. Вар има и по лицето му.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /гледа го/. Още ли бе, Гичо?

ЗООТЕХНИКЪТ /виновно/. Още, другарю председател.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Казарма ли строиш?

ЗООТЕХНИКЪТ. Три стаи, хол, кухня и сервизни помещения.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А иначе със здравето как си?

ЗООТЕХНИКЪТ. Добре.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Поседни.

ЗООТЕХНИКЪТ. Ще изцапам.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /неочаквано/. Седни! /Зоотехникът сяда като подкосен и гледа с изненада Председателя./ Дъхни ми! /Навежда се./

Зоотехникът дъхва.

ЗООТЕХНИКЪТ. Почерпих майсторите. Знаеш ги какви са майсторите.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отчаяно/. Ти, Гичо, си само едно ЗОО! Не си никакъв техник.

ЗООТЕХНИКЪТ. Един майстор не види ли ракията...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /внезапно/. А килигарикондите?

ЗООТЕХНИКЪТ /спокойно/. Ще ги оправим... Бай Гошо ми каза. Дойде на строежа и вика, ела, вика, че пристигна телеграма за килигарикондите. Председателят, вика, го втресе, вика, защото вика, сводката трябва, вика...

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /изненадано/. Бай Гошо?

ЗООТЕХНИКЪТ. Аха... На всички каза. Щял си да ги викаш, да се подготвим.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /ядосано/. Значи бай Гошо? /извиква./ Гошо!

ГОШО /влиза с маршировка, застава мирно/. Запайте, другарю председател!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Гошо, на теб известно ли ти е съдържанието на телеграмата?

ГОШО /реве/. Тъй вярно, другарю председател! Прочетох я.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. И веднага, а?... Да кажеш...

ГОШО. Тъй вярно, другарю председател! За да се избегне паниката.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да ги подготвиш, а?

ГОШО. Тъй вярно!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /отново разкопчава ризата/. Шпионин!

Гошо маха с ръце, поглежда безпомощно към зоотехника.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /сяда на стола и мисли, после тихо./ Повикай ги.

ГОШО. Слушам! /Обръща се кръгом и излиза с маршова стъпка./

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /повдига глава, фиксира Гичо, който неловко размърдва крака/. Гичо, Гичоо, Копралево пак ще ни изпревари. Вече сигурно са изпратили и сводка. Сигурно имат и повече килигариконди.

ЗООТЕХНИКЪТ. Ами, ами!... Ние сме по-добре.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /с надежда/. Мислиш ли?

ЗООТЕХНИКЪТ. По килигарикондите – никога... такова, да ни бият. Слушай мен, това е моят сектор.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Така ли?

ЗООТЕХНИКЪТ. Лично аз си отглеждам в къщи два килигариконда – мъжки и женски, и чакам малки килигарикончета. Много са доходни.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Твоите килигариконди колко снасят?

ЗООТЕХНИКЪТ. А, моите лично... раждат.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /смутено/. Така де... без яйца?

ЗООТЕХНИКЪТ. А, понякога снасят.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Така ли?

ЗООТЕХНИКЪТ. Рядко, разбира се. Повече раждат. Зависи от годината. Понякога се размножават и чрез делене. Както им скимне и... зависи, разбира се, от годината... /Навива се./ Има години, когато се размножават и чрез опрашване. Капризни животинки.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /въздъхва/. Гичо, помниш ли когато предложи да отглеждаме най-скъпото животно на света. Понеже сме имали условия за това.

ЗООТЕХНИКЪТ /обидено/. Бай Михале, пак ли?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Спомних си...

ЗООТЕХНИКЪТ /обидено/. Пак ли започваш?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Спомням си как вместо визони, закупихме от зоологическата градина бизони и ги развъждахме, та станахме за смях.

ЗООТЕХНИКЪТ /нервно/. Не ми напомняй за черното минало!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Без да искам, извинявай.

ЗООТЕХНИКЪТ. Нищо.

Влизат Счетоводителят и Агрономът. Сядат на столовете.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А бригадира?

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Идва.

Влиза Бригадирът. Безшумно, няма се присламчва и сяда.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Другари, събрах ви спешно заради телеграмата. Знаете я... Бригадирът знае ли я?

АГРОНОМЪТ. Разказах му я. /Бригадирът примигва и мълчи./

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Иване, ти чу ли? /Иван се пули и мълчи./ Нямаме време, другари. Веднага трябва да изготвим сводка за състоянието и наличието на килигарикондите в нашето стопанство.

ЗООТЕХНИКЪТ. Трябва да бързаме.
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Бъдете спокойни.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ти ли ще записваш?
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /приготвил е бележник и химикалка/. Аз.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Някакво предложение?
АГРОНОМЪТ. Диктувай направо.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Адреса – както винаги, нали?
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Написан е.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Съобщаваме, че в повереното ни стопанство към 30 юни тази година броят на килигарикондите възлиза на... /Оглежда ги./ Колко?... Матей, кажи.
АГРОНОМЪТ. Десет хиляди.
ЗООТЕХНИКЪТ. Ами, ами!
Поглеждат го.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Какво?
ЗООТЕХНИКЪТ. Най-малко петнайсет хиляди.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Другари, как ви се вижда цифрата?
ГЛАСОВЕ. Добре е. Толкова!... Море, че и повече.
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /смига/. И като излъжем с две хиляди...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да лъжем ли, как смятате?
АГРОНОМЪТ. Внимавайте. Станаха осемнайсет хиляди.
ЗООТЕХНИКЪТ. Спокойно можем да ги закръглим на двайсет хиляди.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ох, умирам да знам каква цифра са посочили от Копралев?
ЗООТЕХНИКЪТ. Не могат да бъдат повече.
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Защо мислиш тъй?
ЗООТЕХНИКЪТ. Защото все пак това са килигариконди, не са мишки.
Шум. Препирни.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /чука по масата/. Добре... Другари!... Спираме на двайсет хиляди. /Към Счетоводителя./ Якиме, пиши!
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Спокойно, писах!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Прочети телеграмата!
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /чете/. Съобщаваме, че в повереното ни стопанство към 25-ти тази година броят на килигарикондите възлиза на двайсет хиляди. Председател...
АГРОНОМЪТ. Обикновено съобщаваме... нека Гичо каже какво съобщаваме.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Гичо?
ЗООТЕХНИКЪТ. Обикновено съобщаваме броя поотделно на големите и на малките.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Тогава?... Предложи.
ЗООТЕХНИКЪТ. Съобщаваме ви, че в повереното ни стопанство към 25-ти тази година броят на килигарикондите възлиза както следва: килигариконди – 3000, килигарикондчета – 10000, килигарикондки бременни в последния месец – 2000.
СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ /записва/. Точно така!... Да има перспектива!...
АГРОНОМЪТ. Така го замъгляваме добре. После да се отметнем, ако...
Шум, разговори, смях.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /почуква по масата/. Другари, уточнихме ли се?
ВСИЧКИ. Да.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Телеграмата – веднага... Нещо неясно?
ГЛАСОВЕ. Нищо. Всичко е ясно!
Бригадирът се размърдва на стола си.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /към него/. Бригадире, какво?
Бригадирът мълчи и шава неспокойно.
АГРОНОМЪТ. Питат те – кажи!
БРИГАДИРЪТ. Абе, какво е туй кили...
ВСИЧКИ /с усмивка/. Килигариконди!
БРИГАДИРЪТ. Да, де! Какво е туй?
ВСИЧКИ /през смеха си/. Този пък, тоз! – Не знае! – Дори не е чувал.
БРИГАДИРЪТ. Не съм. Какво е то?
ВСИЧКИ /бурен смях/. Ама наистина не знае. – Ще ме скъса! – Да не знае какво е килигариконди!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Сега разбра ли?
БРИГАДИРЪТ. Разбрах.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Съгласен ли си с телеграмата?
БРИГАДИРЪТ. Съгласен.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Другари, какво ще речете /подсмива се и после победоносно/ да изпратим копие от телеграмата на нашите конкуренти от Копралево?
Ръкопляскания, смях, викове.
– Веднага!
– Идеално!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Свободни сте... Всеки по задачите!
Излизат. Влиза Капка.
КАПКА. Михале, кво стана?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Пълно единодушие. Сводката пратихме телеграфически.
КАПКА /доволна/. При такива обстоятелства пращай сводка и не се бой. Искат ти – пращай... А какво е туй килигариконди? Разбра ли?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А бе, още не съм. Не съм видял нито един килигарикондър, нито мъжки, нито женски, но важното, че сме имали, другарите потвърдиха. Двайсет хиляди броя сме имали. И килигариконди и килигарикондчета, и майки в затруднено положение – килигарикондки... Те, дяволите, са си уредили живота. И не са глупави, да ти кажа. Размножават се както им скимне: раждат, снасят яйца, чрез делене... Забравих да питам какво им е най-малкото общо кратно. А когато им скимне, моля ти се, и чрез опрашване,
КАПКА. Виж ти!... Малки животни, а висока цивилизация!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. А, моли ти се!... Природата е чудно нещо.
КАПКА. И какво казваш? Двайсет хиляди?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Толкоз. Е, понадухмем, но те и копралявчани ще понадуят,
КАПКА. Така де. И в Съвета ще понадуят.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Кой знае. Май че ще делят на две. Е, и десет хиляди стигат. Това са килигариконди, не са мишки! Всеки килигарикондър е нещо, ехееей! /Смее се./ И как се размножават, гяволите, а?
Смят се. Чука се.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да.
ГОШО /влиза/. Другарю председател, бай Мито, от Копралево,
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /към Капка, с широка усмивка, готов да се кодоши/. Капке, какво ще кажеш, да го приема ли?
КАПКА /във весело настроение/. Ами, не знам – да го приемаш ли, да не го ли, що ли?... Човекът е бъртал пътя.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. И сега да взема да го върна, а? Да дойде утре. /Примират от смях./ Или пък да го накарам да чака, а?... Понеже имам работа. /Примират от смях./ Да му кажа след два часа, а? /Примират от смях./ Или пък да измисля нещо по-така, а?

КАПКА. Я го излъжи, че имате четирийсет хиляди!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Така ще му кажа. /Към Гошо, който през далото време се пули./ Да влезе,
ГОШО /като струна/. Слушам! /Излиза./
Председателят и Капка се смеят, умишлено примират от смях и чакат. Влиза бай Митьо. Дватамата продължават да се смеят и уж не го виждат.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /изведнъж, уж че го съглежда случайно/. А! Бай Митьо, какво правиш тука, бе?... Кой те пусна?
БАЙ МИТЬО. Понеже от сутринта звъня... Продъних ти телефона...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /прекъсва го със смях/. Нашият телефон си е такъв, зает, говорим. И работим, бай Митьо. Действаме!... Там, където не върви, задействаме... Ти как си? Как са килигарикондите?
Съпрузите умират от смях.
БАЙ МИТЬО. Точно по този въпрос.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /през смеха си/. Размножавате ли ги, или сами се размножават?
БАЙ МИТЬО /също в добро настроение/. Важното е да се увеличават! /смига./
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ние не ги преувеличаваме и пак са към двайсет хиляди... Вашите? Скромни хора – писахме двайсет... А вие?
БАЙ МИТЬО. Къде сте писали?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. В телеграмата.
БАЙ МИТЬО /изненадано/. В коя телеграма?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. В сводката.
БАЙ МИТЬО /става сериозен/. Коя сводка?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. До града.
БАЙ МИТЬО /сломено/. Мога ли да седна?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Седни си! /Смее се./ Вода не искаш ли?
БАЙ МИТЬО. Искам... Налага се! /Поема чашата и пие./ Значи изпратихте и сводка?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ами да.
БАЙ МИТЬО /въздъхва/. Какво направихте, бай Михале!...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Отчетохме се!
БАЙ МИТЬО. За килигарикондите?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. И за тях, и за килигарикондчетата.
БАЙ МИТЬО. Може ли още една вода?
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /като налива/. Пий, пий!... Една няма да те оправи!
БАЙ МИТЬО. Глупако, бягай да спреш телеграмата!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Ей сега ще хукна. /Смее се./
БАЙ МИТЬО. Боже, какво стана!... Бягай ти казвам. Затова ти звъня цяла сутрин.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Кондики не, бай Митьо. Съгласуване – не.
КАПКА. То май, нещо...
БАЙ МИТЬО. Какво ти нещо, Капке!... Бяхме в града. Пийнахме си по случая... и викаме, чакай да скроим един майтап на бай Михал...
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. На мен? /Смее се./
БАЙ МИТЬО. И тази дума... Как я измислихме, мамоо!... Другари, бягайте, бързо, към пощата!
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /вика/. Гошо!
ГОШО /влиза/. Тук съм.
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /весело/. Повикай всички!

БАЙ МИТЪО. Михале, изкуфяваш!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Елате!

Влизат Счетоводителят, Агрономът, Зоотехникът и Бригадирът.

БАЙ МИТЪО. Няма килигариконди! Не съществуват!

Всички се смеят в лицето му.

БАЙ МИТЪО. Няма!

ВСИЧКИ. Има!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Нямало килигариконди!

БАЙ МИТЪО. Измислихме ги!

Силен смях.

БАЙ МИТЪО. Няма!

ГОШО. Има!

АГРОНОМЪТ. Ние имаме!

Смях.

ЗООТЕХНИКЪТ. Развъждаме ги.

Смях.

ГОШО. Чрез деление.

Смях.

ЗООТЕХНИКЪТ. И опрашване.

ГОШО. И умножеше.

Смях от сърце,

Бай Митъо се хваща за главата.

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Осчетоводяваме ги!

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Имаме точно два̀сет хиляди!

СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ. Вече са при Стоянов! /Смях./ Изпреварихме ви!

Дружен, спонтанен смях.

БАЙ МИТЪО /сериозен/. Вие сте луди.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Аха!

Смях.

Сега започва да се смее бай Митъо.

БАЙ МИТЪО /весело/. Няма килигариконди. /Още по-весело./ Ние ги измислихме. /Смее се./ Пошегувахме се, /Смее се от сърце./ Защо не се смеете? /Доволен от ефекта./ Метнахме ви. Направихме ви луди. Пратихте отчета телеграфически. /Смее се чудесно./ Килигариконди, а?... Килигарикондчета! /В настъпилия смут к̀нти само смехът на бай Митъо./ Заслужихте си го. Няма и никакъв Стоянов, измислихме и него. Бяхме в града, малко пийнали.

Смехът му к̀нти.

Другите са омърлушени.

Зв̀нва телефонът.

В настъпилото униние /което не се отнася само за бай Митъо/ председателят бавно посяга и вдига слушалката.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. Да, аз съм. /Вяло./ Връшник, да. /Слуша съсредоточено./ Тук е, да. /Слуша./ При мен е. /Слуша./ Сега.

Протяга ръката си със слушалката към веселия, ухилен бай Митъо.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. /притиска мембраната с длан/. Търсил те в Копралево. Каза̀ли му, че си тук.

БАЙ МИТЪО /весело/. Кой бе?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ /дава му слушалката и прошепва/. Стоянов.

БАЙ МИТЪО /енергично в мембраната/. Кой бе, кой? Какво иска, та ме намирате чак във Връшник? /Слуша./ Какво? Кой Стоянов? /Слуша съсредоточено./

Чакайте!... Слушам. /Слуша./ Килигарикондите? /Слуша./ Добре. /Слуша./ Моля ви се. До двадесет и пети, нали? Ще пратим. Добре, телеграфически. /Слуша съсредоточено./ Моля ви се, слушам и записвам, /Записва./ Килигарикондите. Отчет. Да, имаме! /Слуша./ Двайсет и пет хиляди!

Председателят /скача/. Какво?

БАЙ МИТЪО. Осемнайсет хиляди. /Слуша./ Да, другарю Стоянов, и женски. Ще питам зоотехника колко са мъжките и колко са женските. /Слуша./ Размножават се. Усилено, да. И чрез деление, но главно по естествения начин. /Слуша./ Да, отчета до дваайсет и пети. Разбрано, другарю Стоянов. Дочуване.

Поставя слушалката върху вилката и стои така като вкаменен.

Оживление сред другите. Спонтанен смях отново.

Председателят. Няколко килигариконди!...

Тъжното лице на бай Митъо.

Другите го гледат и се заливат от смях.

Край